

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ÄKTENSKAPETS URSPRUNG OCH SYFTE

Efesierbrevet 5:22-32 • Predikan G8B 2023-05-21 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Jag skulle vilja inleda predikan med inledningsorden i vigselgudstjänsten som står i den Anglikanska kyrkans bönebok från 1662.

Älskade vänner, vi har samlats här inför Gud och församlingen för att förena denna man och denna kvinna i det heliga äktenskapet. Äktenskapet är en ärofull ställning, instiftad av Gud under människans oskulds tid, för att symbolisera den mystiska föreningen mellan Kristus och hans församling. Detta heliga förbund pryddes och förskönades av Kristus när han närvarade vid sitt första mirakel i Kana i Galileen. Aposteln Paulus uppmanar alla att hålla äktenskapet i aktning, och bör därför inte företagas obetänksamt, lättvindigt eller lättsinningt för att tillfredsställa människans köttsliga lustar och begär, likt oskäligen djur utan förstånd, utan vördnadsfullt, taktfullt, välbetänkt, nyktert och i Guds fruktan, vederbörligt beaktat de ändamål för vilket äktenskapet gavs.

För det första, äktenskapet gavs för att alstra avkomma, att fostras i gudsfruktan och till hans heliga namns ära.

För det andra, äktenskapet gavs som ett botemedel mot synden, för att undvika otukt; att sådana som inte har avhållsamhetens gåva må gifta sig och förbli rena medlemmar i Kristi kropp.

För det tredje, äktenskapet gavs till den ömsesidiga gemenskapen, hjälpen och trösten man bör ha av varandra, både i välgång och i motgång.

Detta är det heliga förbund till vilket dessa två personer nu kommer för att förenas. Om sålunda någon kan visa något legitimt skäl till varför dessa inte lagligt kan förenas i äktenskap, låt honom tala nu eller för evigt tåga stilla.

//Dearly beloved, we are gathered together here in the sight of God, and in the face of this congregation, to join together this Man and this Woman in holy Matrimony; which is an honourable estate, instituted of God in the time of man's innocency, signifying unto us the mystical union that is betwixt Christ and his Church: which holy estate Christ adorned and beautified with his presence, and first miracle that he wrought, in Cana of Galilee; and is commended of Saint Paul to be honourable among all men: and therefore is not by any to be enterprized, nor taken in hand, unadvisedly, lightly, or wantonly, to satisfy men's carnal lusts and appetites, like brute beasts that have no understanding; but [rather] reverently, discreetly, advisedly, soberly, and in the fear of God; duly considering the causes for which Matrimony was ordained.

First, it was ordained for the procreation of children, to be brought up in the fear and nurture of the Lord, and to the praise of his holy Name.

Secondly, it was ordained for a remedy against sin, and to avoid fornication; that such persons as have not the gift of continency might marry, and keep themselves undefiled members of Christ's body.

Thirdly, it was ordained for the mutual society, help, and comfort, that the one ought to have of the other, both in prosperity and adversity.

Into which holy estate these two persons present come now to be joined. Therefore if any man can shew any just cause, why they may not lawfully be joined together, let him now speak, or else hereafter for ever hold his peace.

Troligtvis har du inte hört den här texten läsas i någon vigselfgdienst du varit på. Det säger mycket mer om vår kultur än det säger om den anglikanska kyrkan 1662. Det är en mycket välskrivna introduktion till äktenskapet, även om det förstås finns mycket mer att säga.

I vår genomgång av Efesierbrevet är vi inne i ett sammanhang som handlar om äktenskapet. Därför ville jag att ni skulle få höra den här texten, eftersom den introducerar mycket av vad jag tänkte beröra idag.

Även om jag hittills bara gett ett par predikningar ut de här verserna måste jag säga att det har varit och är några av de svåraste predikningar jag någonsin förberett. Dels för att äktenskapet är allvarligt misshandlat och missförstått i vårt samhälle i stort, men även inom den svenska kristenheten. Dels för att när vi pratar om äktenskapet så kommer det nära och blir väldigt personligt. Men framförallt för att när Paulus talar om äktenskapet talar han inte bara om den äktenskapliga föreningen mellan en man och en kvinna. Nej, han går tillbaka till själva urtexten i Första Mosebok och så gör han en andlig läsning av den och säger att den handlar om Kristus och församlingen. Vilket innebär att om vi ska förstå den här texten i Efesierbrevet kan vi inte bara titta på texten och sedan dra konkreta lärdomar om hur vi ska förhålla oss till varandra som man och hustru. Vi ska titta på det också, men vi förstår dem först när vi ser dem i ljuset av Kristus och församlingen, det vill säga, evangeliet, de goda nyheterna om vem Kristus är och vad han gjort för oss.

Så vi har alltså i texten en fråga – äktenskapet – som kommer väldigt nära och som dessutom kan vara ganska besvärlig att förstå. Men vi har också ytterligare ett lager, ett sorts ramverk som sätter riktlinjer för hur vi ska förstå texten; både den här texten i Efesierbrevet och texten i Första Moseboken. Och här finns en pedagogisk utmaning.

Förra veckan började vi med att titta på de två första verserna i det här sammanhanget, verserna 22-24. Där hoppade jag över allt som handlar om Kristus och församlingen för att i stället fokusera på frågorna om auktoritet och underordning eftersom den allra första uppmaningen i texten är till de gifta kvinnorna i församlingen, att de ska underordna sig sina män. Jag försökte visa att det inte är en godtycklig regel som Gud har satt upp, utan att det är något som ligger i linje med hur han har skapat oss som människor. Vi följer alltså inte regeln av plikt först och främst, utan för att det är gott för oss, för att det är i enlighet med hur vi är skapade. Det får oss att växa och blomstra. Och omvänt, om vi inte lever på det sättet gör vi våld på oss själva. Vilket kommer att komma till uttryck på andra områden i livet. Ungefär som att vi har en vattenslang med fullt tryck med vatten som vi håller för i ena änden, och så kommer så småningom en annan koppling att spricka någonstans av trycket som uppstår av att vattnet inte får flöda som det är tänkt.

Om jag nu bara gick vidare i texten skulle jag börja gå igenom instruktionerna till männen hur de ska älska sina hustrur. Men för att kunna göra det måste jag ta ett steg tillbaka och försöka visa vad Paulus tycks mena att äktenskapet egentligen handlar om. Så det här blir en mer övergripande predikan där vi fortsätter att lägga en grund utifrån vilken vi sedan bättre kan förstå de verser som kommer.

Hör hur Paulus skriver. Jag läser texten igen, och lyssna efter hur ofta han återkommer till Kristus och församlingen.

Efesierbrevet 5:22-32 (SFB-15)

²²Ni hustrur, underordna er era män så som ni underordnar er Herren. ²³En man är nämligen sin hustrus huvud, **liksom Kristus är församlingens huvud och själv Frälsare för sin kropp.** ²⁴**Så som församlingen underordnar sig Kristus,** så ska kvinnorna i allt underordna sig sina män.

²⁵Ni män, älska era hustrur, **så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den.** ²⁶**Han gjorde det för att helga den, sedan han renat den med vattnets bad i kraft av ordet,** ²⁷**och föra fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller annat sådant. Helig och fläckfri skulle den vara.**

²⁸På samma sätt är männen skyldiga att älska sina hustrur som sina egna kroppar. Den som älskar sin hustru älskar sig själv. ²⁹Ingen har någonsin hatat sin egen kropp, utan man ger den näring och sköter om den. **Så gör också Kristus med församlingen,** ³⁰**eftersom vi är delar i hans kropp.**

³¹**Därför ska en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de två ska bli ett kött.** ³²**Denna hemlighet är stor - jag talar om Kristus och församlingen.**

Jag tycker det är intressant. Det här är den längsta och mest uttömmande text vi har i Bibeln som handlar om äktenskapet – i alla fall om vi talar om instruerande texter. Och den handlar till största delen om Kristus och församlingen. Det finns något mycket viktigt här som vi inte får missa, om vi inte ska missuppfatta vad det är Paulus talar om.

Så jag delar upp den här predikan i fyra punkter. För det första ska vi gå tillbaka till Första Moseboken och titta på *äktenskapets ursprung*. Därefter ska vi i nästa punkt titta på *äktenskapets andliga mening*. I punkt tre är vi kvar i Första Moseboken och tittar på *äktenskapets syfte*. I den fjärde punkten tittar vi på *syftets andliga mening*.

I. ÄKTENSKAPETS URSPRUNG

Då går vi till den första punkten: *äktenskapets ursprung*. Låt oss titta på texten i 1 Mos 2:18-25,

1 Moseboken 2:18-25 (SFB-15)

¹⁸Herren Herren Gud sade: "Det är inte bra att mannen är ensam. Jag ska göra en medhjälpare åt honom, en som är hans like." ¹⁹Herren Gud hade format alla markens djur och himlens alla fåglar av jord. Han förde fram dem till mannen för att se vad han skulle kalla dem. Så som mannen kallade varje levande varelse, så blev dess namn. ²⁰Och mannen gav namn åt alla boskapsdjur, åt himlens fåglar och markens alla vilda djur. Men åt Adam fanns ingen medhjälpare som var hans like.

²¹Då lät Herren Gud en tung sömn falla över mannen. När han hade somnat, tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött. ²²Och Herren Gud byggde en kvinna av revbenet som han tagit från mannen och förde fram henne till honom. ²³Då sade mannen:

"Äntligen! Hon är ben av mina ben och kött av mitt kött.

Hon ska heta kvinna,

för av man är hon tagen.”

”Därför ska en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de ska bli ett kött. ”Och mannen och hans hustru var båda nakna utan att vara blyga för varandra.

Det här är den text som ligger till grund för äktenskapet, som är en gudagiven institution alltsedan innan syndafallet. Låt oss titta på några av dess huvuddrag. Jag vill nämna tre saker.

1. Gud försänker Adam i sömn, skapar Eva

För det första: Gud försänker Adam i djup sömn – det är ingen vanlig sömn, texten beskriver det som ”*tung* sömn” – och från Adam skapar Gud Eva. Han skapar inte henne på samma sätt som han skapat Adam, vilket vi såg förra gången. Gud skapar Eva från Adam, så att hela mänskligheten kommer från Adam, som alltså är dess ursprung såväl som dess huvud.

Förra veckan lade vi märke till mannen och kvinnans olikheter och olika roller inom ramen för deras gemensamma uppdrag. Här ser vi än en gång att kvinnan skapades som en hjälpare åt mannen, men också som någon som är lik honom. Vi ska inte fördjupa frågan om olika roller idag, däremot ska vi lägga märke till att Eva kommer från Adam, att hon är lik honom, vilket får honom att älska henne på ett särskilt sätt. Han säger: ”Äntligen! Hon är ben av mina ben och kött av mitt kött!” De är av samma sort. Det är viktigt. Vi ska återkomma till varför.

2. De ingår förbund

Nästa stora sak som händer är att de ingår förbund med varandra. Det kan vara svårt att lägga märke till vid första anblicken, men låt oss fundera på vad det är som händer här.

A. Guds vilja

I 1 Mos 2:22 har vi nämligen ett hebreiskt uttryck som rymmer Evas medgivande. Gud byggde en kvinna, och så står det att han förde fram henne. Men det kunde lika gärna stå att *han orsakade henne* att komma fram. I texten har vi alltså helt klart och tydligt Guds initiativ. Han verkställer sin plan från innan världens grund blev lagd.

B. Evas vilja

Men i samma vers finns också Evas medgivande. Hon gensvarar med sin vilja.

C. Adams vilja

Och när Eva kommer fram inför Adam och Adam ser att det är Guds vilja och Evas vilja så ger han uttryck för sin vilja. Alla tre parter är inblandade och säger sitt ja.

Mannen lämnar sin far och sin mor

Deras förbund blir sedan ännu tydligare i vers 24 som kan vara sagt av Adam eller som kan ha varit sagt av berättaren i texten, ”därför ska en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru och de ska bli ett kött”. Det liknar en juridisk transaktion; det är en formell förflyttning där ett gammalt band klipps och ett nytt band upprättas.

3. De förenas

Det tredje stora som händer är att mannen och hustrun i detta nya förbund, detta nya band där de ska hålla sig till varandra förenas fysiskt. De blir ett kött.

Sammanfattning

Så om vi sammanfattar vad vi sett så här långt: tre delar – kvinnan skapas från mannen, vilket innebär att mannen och kvinnan är av samma sort, det vill säga, samma art. De ingår förbund och de förenas fysiskt.

Äktenskapets beståndsdelar (materiell orsak)

Men det är inte allt vi kan se i texten. Vi kan till exempel ställa frågan om äktenskapets materiella orsak, det vill säga vad som är äktenskapets beståndsdelar. Vad behövs för att det ska kunna bli ett äktenskap?

Först och främst behövs det en man och en kvinna. Det hör till äktenskapets mest grundläggande definition att det är en förening mellan en man och en kvinna. Och de behöver vara av samma art. Texten betonar att mannen var ensam bland alla djuren, han hade ingen som var lik honom.

Men det behöver inte bara vara en man och kvinna av samma art. Det behöver vara två som är vuxna. De behöver vara färdigutvecklade i sina kroppar, vilket vi förstår att Adam och Eva var, och mogna att fatta den typen av livsavgörande beslut som ett livslångt förbund innebär.

Äktenskapets form (formalorsak)

Jag ställer en fråga till: nämligen om äktenskapets formella orsak. Vad är det som ger äktenskapet dess form? En man och en kvinna är äktenskapets materiella orsak, det är dess beståndsdelar, men vad är själva ramverket? Vi har redan sett det: det är förbundet. Äktenskapets form är ett förbund.

1 Mos 2:24 säger att mannen lämnar sin far och sin mor för att sedan ”hålla sig till” sin hustru. Det hebreiska ordet för ”hålla sig till” är en smula besvärligt att översätta eftersom det inte riktigt har någon motsvarighet på svenska. Det är hebreiskans *dabaq*, som kanske främst är en bild av hur exempelvis underarmen hålls ihop med överarmen i armbågsleden. De sitter ihop, de håller fast vid varandra. De fungerar tillsammans och kompletterar varandra. Det är en naturlig, intim och absolut exklusiv relation.

Men hur sker då detta intima sammanfogande? Hur kan två olika personer ingå i en sådan förening, som till och med gestaltas i att de blir ett kött? Det sker inte genom svallande känslor och romantik. Det sker genom ett kontrakt. Ett avtal. Bibeln kallar det för ett förbund. Äktenskapet är ett förbund. Det är dess form. En juridisk överenskommelse. Ett kontrakt som ingås offentligt, inför många vittnen.

Äktenskapets natur är alltså inte en deklaration av den kärlek och berusning två personer känner inför varandra. Att säga ”jag älskar dig” är inte äktenskap – det kan vi säga och inte alls vara gifta. Äktenskapet är inte en deklaration av två personers nuvarande kärlek; däremot är det ett löfte om framtida kärlek och trohet.

Så – äktenskapet är ett förbund mellan en vuxen man och en vuxen kvinna som Gud fogar samman i en juridisk förening som även gestaltas i en fysisk förening. Det är början på en definition. Det kommer också att kännetecknas av de plikter mannen och hustrun har gentemot varandra, men det ska vi titta på i en annan predikan.

II. ÄKTENSKAPETS ANDLIGA MENING

Nu är det i stället dags att gå vidare till den andra punkten och fråga vad allt det här har för andlig mening. Paulus känner ju väl till allt det som vi har sett hittills, så vad menar han med att hela tiden knyta det till Kristus och församlingen?

Ja, om man funderar på det är det inte alls svårt att förstå varför han säger så. Vi kan börja där vi slutade förra punkten: vilken form har föreningen mellan Kristus och församlingen? Svaret är: ett förbund. Det börjar med ett förbund mellan Fadern och Sonen, det vi kallar försoningens förbund. Jag har tidigare läst för er hur John Flavel målar upp ett samtal mellan Fadern och Sonen innan tidens begynnelse.

Fadern sa: Min Son, här är en församling av fattiga och eländiga själar, som har fullkomligt omintetgjort sig själva och nu ligger blottade för min rättvisa. Rättvisan kräver gottgörelse för dessa annars kommer den att kräva deras eviga fördärv. Vad ska göras för dem?

Sonen svarade: Min Fader, sådan är min kärlek och mitt medlidande för dem att hellre än att de ska lida evigt fördärv ska jag ta ansvar för dem som deras borgen. För fram alla dina krav så att jag må se vad de är skyldiga dig: Herre för fram dem alla så att det inte kan bli några efterräkningar; från min hand ska du utkräva allt. Jag vill hellre lida under din vrede än att de ska lida under den. Fader, lägg all deras skuld på mig.

Fadern svarade: Min Son, om du ställer dig i deras ställe måste du betala till den sista droppen. Förvänta dig ingen mildring; om jag skonar dem kommer jag inte att skona dig.

Sonen svarade: Låt det bli så, Fader. Utkräv allt från mig; jag är kapabel att bära det, och trots att det i någon mening kommer att omintetgöra mig; trots att det kommer att utblotta all min rikedom är jag villig att betala det.

//The Father said: My son, here is a company of poor miserable souls, that have utterly undone themselves, and now lie open to my justice! Justice demands satisfaction for them, or will satisfy itself in the eternal ruin of them. What shall be done for these souls?

The Son answered: O my Father, such is my love to, and pity for them, that rather than they shall perish eternally, I will be responsible for them as their Surety; bring in all your bills, that I may see what they owe you; Lord, bring them all in, that there may be no after-reckonings with them; at my hand shall you require it. I will rather choose to suffer your wrath than they should suffer it. Upon me, my Father, upon me be all their debt.

The Father said: But, my Son, if you undertake for them, you must reckon to pay the last mite, expect no abatements; if I spare them, I will not spare you.

The Son said: Content, Father, let it be so; charge it all upon me, I am able to discharge it, and though it prove to be a kind of undoing to me, though it impoverish all my riches, empty all my treasures, yet I am content to undertake it.

Vi ser hur Sonen säger sitt ja till sin brud. Han är redo att ge upp sin rikedom för att bära hennes förbannelse.

Det börjar alltså med att Fadern är villig och att Sonen är villig. Han lämnar sin far för att hålla sig till sin brud. Han säger i Johannes 16:28, ”Jag har utgått från Fadern och kommit till världen”

Sedan sträcker sig Gud till sin församling genom nådens förbund eller det vi kallar för det nya förbundet som vi möter genom olika typer och skuggor genom hela Gamla testamentet, men som vi ser i fullt ljus i och med Kristi ankomst. Gud har utvalt åt sig ett folk, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, Guds eget folk för att förkunna hans härliga gärningar, ett folk som han utkallat från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr 2:9), och han förhåller sig till detta folk genom ett förbund.

Dessutom ser vi samma dubbla kausalitet i detta förbund. Precis som med Eva för Gud fram oss inför brudgummen. Han orsakar oss att vilja gå fram. Han ger sitt ja, och vi ger vårt ja och Sonen ger sitt ja. Sonen säger i Johannes 6:37,

Johannesevangeliet 6:37 (SFB-15)

»Alla som Fadern ger mig kommer till mig, och den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort.

Vilka är då beståndsdelarna i detta förbund? Vad är dess materiella orsak? I äktenskapet såg vi en man och en kvinna av samma art. Här har vi en mycket viktig detalj. Församlingens brudgum – vår brudgum – är av samma sort som vi. Han är lik oss i allt utom i att han är fri från synd. Därför är det inte rimligt att Fadern är vår brudgum eller att den helige Ande är vår brudgum eftersom det skulle vara en förening mellan olika väsen. Men Guds evigt enfödde Son blev en människa som vi med en kropp och en själ som vår.

Det är en parentes, men här är en av anledningarna till varför läran om Kristi realpresens i brödet och vinet är så allvarlig. Både lutherska kyrkan och romerska kyrkan undervisar att Kristus är kroppsligen närvarande i nattvardens element. Men om Kristi kropp är allestädes närvarande så att den kan vara närvarande i Rom och Wittenburg och Göteborg samtidigt är det en kropp som är väsentligt annorlunda från vår kropp, och därmed kan den inte vara vår brudgum. Vilket i sin tur innebär att om vi tillber en sådan Kristus så begår vi äktenskapsbrott mot vår sanna brudgum som är lik oss i allt utom i synd.

Varför måste han vara en människa? Därför att Guds rättfärdighet fordrar att den mänskliga natur som har syndat gottgör för synden. Romarbrevet 5:12 säger att genom en enda människa kom synden in i världen. Men sedan säger Paulus i vers 15 att om många har dött genom en enda människas fall, så har ännu mycket mer Guds nåd och gåva överflödat till de många genom en enda människas nåd, Jesu Kristi nåd. Det är en människa som går in i syndares ställe. Fast en människa som är fri från synd eftersom den som själv är syndare inte kan gottgöra för andra. (HK 16) Så vänner, låt oss hålla fast vid och prisa Jesu mänskliga natur. Annars finns ingen förlåtelse för synderna och ingen försoning med Gud.

Men det fortsätter förstås. Han lämnar sin Fader för att hålla sig till sin brud. Han ingår förbund med sin brud. Fadern säger sitt ja. Sonen säger sitt ja. Och Filipperevangeliet 2:13 säger att Gud är den som verkar i oss, både i vilja och gärning så att hans goda vilja ska ske. Och i detta förbund förenas vi med Guds Son, Guds ende Son, den han älskar. Vad händer då? Jo, genom hans blod tvättas vi rena. Han tar vår förbannelse, vårt straff, på sig och krossas i vårt ställe. I utbyte får vi del av hans fullkomliga rättfärdighet. Det innebär att våra synder blir förlättna. Vi får del av hans eviga liv. Vi adopteras in i Guds familj så att vi får söners rätt att ropa Abba! Fader! När Gud ser på oss ser han sin älskade Son. Han älskar oss med samma

kärlek som han av evighet har älskat sin evigt enfödde Son. Men inte bara det – han bevarar oss, han beskyddar oss och han fortsätter att förse oss med allt gott. Det är det vi ser i verserna 26-27 i Efesierbrevets femte kapitel.

Här är det också på sin plats att kommentera det där i vers 23 som säger att en man är sin hustrus huvud, liksom Kristus är församlingens huvud och själv frälsare för sin kropp. Det låter märkligt, att mannen skulle vara kvinnans frälsare som Kristus är församlingens frälsare, det stämmer inte alls med vad Paulus konsekvent undervisar i övrigt.

Här finns det två förslag. Det ena förslaget är att Paulus helt enkelt spårar ur lite, att när han nämner Kristus så flödar orden på och han tappar sammanhanget lite. Att det där med ”frälsare” inte alls har med mannen i äktenskapet att göra. Men det är ett ganska otillfredsställande svar eftersom det inte riktigt tycks göra texten rättvisa. Då är det till större hjälp att titta i 1 Tim 4:10 där samma ord används. Där säger Paulus att Gud är frälsare åt alla människor, först och främst för de troende. Det låter också konstigt, eller hur? Har Paulus blivit universalist? Menar han att Kristi offer inte längre är nödvändigt eftersom alla människor ändå blir frälsta?

Nej. Det grekiska ordet som översätts som ”frälsare” kan också i undantagsfall översättas med ”bevarare” (preserver). Det skulle dessutom stämma med sammanhanget i vers 29 som talar om att man ger sin kropp näring och sköter den. Vilket alltså i högsta grad är sant om Kristus och hur han tar hand om sin församling.

Ja, vänner, ni ser att nästan allt vi kan säga om det mellanmännsliga äktenskapet kan sägas i mycket högre grad om hur Kristus förhåller sig till oss som är hans församling. Även om vi skulle kunna fortsätta länge till måste jag gå vidare om jag ska hinna ta ett varv till.

III. ÄKTENSKAPETS SYFTE (ÄNDAMÅLSORSAK)

Vi kommer alltså till den tredje punkten som handlar om äktenskapets syfte eller dess ändamålsorsak. Det hörde vi i den anglikanska texten inledningsvis och dessutom har hört det mesta redan i texten i 1 Mos 2.

1. Att mannen och kvinnan inte ska vara ensamma

Det första syftet med äktenskapet är att mannen och kvinnan inte ska vara ensamma. Gud gav äktenskapet så att vi skulle ha gemenskap med varandra, till hjälp och tröst i medgång och i motgång. Han gav kvinnan till mannen så att mannen skulle få en vän och en hjälpare och han gav mannen till kvinnan så att hon skulle få ett huvud och en bevarare.

2. Att få barn och bygga ett samhälle

Det andra syftet med äktenskapet är uppdraget att uppfylla jorden. Äktenskapet är grunden för ett gott samhälle. Ett samhälle med blomstrande äktenskap är ett välmående samhälle. Och ett samhälle med trasiga och perverterade äktenskap är ett degenererat och självskadligt samhälle.

3. Att undvika otukt och irrande lustar

Det tredje syftet med äktenskapet är att undvika otukt och irrande lustar. Aposteln Paulus säger i 1 Kor 7:2, att för att undvika otuktssynder ska varje man ha sin hustru och varje hustru ha sin man.

Jag tror inte att jag behöver säga så mycket mer om det. Det är tre syften som kommer rakt ut bibeltexterna. Men om vi ska fortsätta följa Paulus exempel och förstå äktenskapet ur ett andligt perspektiv, vad kan vi se då?

IV. SYFTETS ANDLIGA MENING

Vi går till den fjärde och sista punkten, *syftets andliga mening*.

Det första syftet handlade om att mannen och kvinnan inte skulle vara ensamma. Här kan vi se att om Gud hade lämnat oss i våra synder skulle det varit ute med oss. Men i sin godhet beslutade han innan världens grund blev lagd att han skulle ge sin Son till lösen för oss. Han beslutade att Kristus skulle vara församlingens huvud, att han skulle leda henne, tvätta henne, bevara och beskydda henne och låta henne stråla utan fläck eller skrynkla i all evighet.

Det andra syftet var att få barn och uppfylla jorden. Hör vad Paulus säger i Titus 3:4-7,

Titusbrevet 3:4-7 (SFB-15)

«Men när Gud, vår Frälsare, uppenbarade sin godhet och kärlek till oss människor 5 frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort utan på grund av sin barmhärtighet. Han frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, 6 som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, 7 för att vi ska stå rättfärdiga genom hans nåd och bli arvingar med hopp om evigt liv.

Genom badet till ny födelse och förnyelse i den helige Ande föds varje dag nya människor fram genom Kristi församling. Ordet kommer från Kristus, det är fröet som planteras i varje människas hjärta. Men ordet förkunnas genom Kristi församling som blir varje troendes moder. På det sättet är församlingen både Kristi brud och en moder som föder andliga barn som blir del av Guds rike.

Det tredje syftet handlade om att undvika otukt och irrande lustar. Det handlar dels om avguderi, att vi söker vår mening och rättfärdighet och vårt hopp i andra saker än hos Kristus själv. Dels handlar det om vilken synd som helst som innebär att vi lever i uppror mot Gud.

Den som inte är förenad med Kristi brud, församlingen, har inget skydd mot dessa synder utan lever i dem ständigt. Däremot den som är en del av bruden, eller av Kristi kropp, eller av vinträdet har löftet att han ska förbli kvar i oss. Så låt oss läsa den texten innan vi avslutar.

Johannesevangeliet 15:4-5 (SFB-15)

«Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det om ni inte förblir i mig. 5 Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, så bär han rik frukt. Utan mig kan ni ingenting göra.

AVSLUTNING

Ja, vänner, jag har försökt att måla en bild av hur intimt evangeliet är sammankopplat med Bibelns undervisning om äktenskapet. Nästan allt vi kan säga om äktenskapet kan vi säga med större djup om evangeliet. Och då har jag ändå hoppat över så mycket att jag utan vidare skulle kunna ge en predikan till bara med exempel och fördjupningar på samma tema. Vi kommer som sagt att återkomma till många konkreta tillämpningar utifrån texten om hur

vi förhåller oss till varandra som make och hustru, men min bön och önskan är att när vi tittar på den här texten, att det verkligen skulle innebära en nystart i allas våra äktenskap. Men för att det ska ske måste vi på nytt förundras över vad Kristus har gjort för oss. Det är bara ur den sortens kärlek som vi har kraften att vara de makar som Bibeln uppmanar oss att vara. Så låt oss fästa vår blick på honom och se hur han har älskat sin brud och offrat sig för den. Låt oss fästa vår blick på honom och se hur han förser oss med allt vi behöver och hur vi i glädje låter honom leda oss och bevara oss. Låt oss be att den helige Ande fortsätter att forma våra hjärtan i tro och glädje och tacksamhet så att vi mer och mer förtröstar på honom.